

JONATHAN COE

OGLINDA
DORINȚELOR

Cu ilustrații de CHIARA COCCORESE

Traducere din limba engleză
de Radu Paraschivescu

POLIROM
2020

Doi

Claire era aproape sigură că pasărea pe care-o văzuse era un vultur. Nu se putuse gândi la nici o altă pasăre atât de mare ca aceasta și ale cărei pene să împrăștie aceeași strălucire aurie minunată. Însă chiar și ea (care cunoștea foarte puține lucruri despre păsări) știa că nu există vulturi în această parte a țării.

Își ridică din nou privirile și cercetă cerul de la un capăt la celălalt. Oricum, încotro zburase vulturul? Nu putea să dispară cu totul. Însă, oricât se străduia, nu-l vedea nicăieri pe cerul acoperit de nori joși.

Lui Claire începuse să i se facă frig și, pe lângă asta, era sigură că în scurt timp avea să înceapă ploaia. Așa că își vârî cu grijă bucata de oglindă în buzunarul din față al rochiei și sui cu greu pe grămada de gunoi, spre tufele din vârf. După câteva minute se strecură prin gaura din gard și se întoarse în dosul grădinii. Nu lipsise mult: îi văzu pe mami și pe tati stând mai departe la masa din bucătărie, discutând înconjurați de hârtii. Mami se ridică și se apropie de chiuvera de lângă fereastră ca să umple ceainicul. O văzu pe Claire și-i făcu un semn cu mâna. Claire îi răspunse la fel.

Întorcând spatele casei, scoase oglinda din buzunar și o privi din nou. De data asta, în loc să se aplece asupra ei, o ținu la distanță, la același nivel cu chipul. La început totul păru normal, însă pe urmă se uită mai atent și observă ceva ciudat la ce se reflecta în spatele ei.

Casa lui Claire făcea parte dintr-un cartier aflat la marginea orașului și fusese construită cam cu cinci ani în urmă. Toate casele aveau aceeași mărime, aceeași formă și fuseseră făcute din aceeași cărămidă roșie modernă. Și de bună seamă că *reuși* să vadă o casă – sau cel puțin o construcție – reflectată în oglindă, dincolo de imaginea chipului ei, însă nu părea deloc să fie casa lui Claire. Cărămizile erau mult mai mari, erau fabricate dintr-o piatră mult mai veche și aveau o culoare nisipie, apropiată de galben. Când înclină oglinda în mână, Claire văzu mai mult din clădire: ferestrele nu erau pătrate și urâte ca ale lor, ci aveau tot felul de forme – arcuite, rotunde, ovale, hexagonale – pe care se vedeau lucrături metalice dispuse în tipare complexe și minunate. Lumina soarelui se reflectă din geamuri, orbind-o din nou și îndemnând-o să se întrebe serios dacă nu cumva nimic din toate astea nu era adevărat și dacă nu cumva ochii începuseră să-i joace feste. Poate că oglinda asta era doar un pic murdară: suprafața ei chiar părea brăzdată de niște urme vagi, care nu se ștergeau oricât ar fi frecat, iar Claire presupuse că asta ar putea fi explicația pentru reflectarea întru câtva necorespunzătoare a lucrurilor. Și totuși, clădirea pe care

o vedea în spatele propriului ei chip părea cât se poate de clară. O privi din nou, înclinând oglinda și mai tare în sus, ca să vadă cât mai mult din suprafața pereților de piatră nisipie, până sus de tot. Acoperișul, observă ea, era făcut din țigle care erau tot gălbui, iar în vârf fuseseră înfipte câteva steaguri care fâlfâiau în vântul slab. (Nu le identifică pe toate, însă unul dintre ele înfățișa un dragon roșu pe un fundal verde și alb.) Și tot pe acoperiș era...

Iar acum, Claire icni de-adevăratelea, clipi des și se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă. Fiindcă ceea ce văzu în vârful acoperișului era cel mai ciudat lucru dintre toate. Un șir de cochilii uriașe.

Claire lăsă oglinda și se răsuci repede ca să se uite la casa ei. Iat-o, la fel de obișnuită și de neîncăpătoare ca întotdeauna. Simplul fapt că arăta atât de monotona i se păru aproape o mângâiere în clipa aceea. O privi o vreme, remarcându-i trăinicia și concretețea, înainte să-și ridice din nou oglinda în dreptul ochilor. De data asta aproape că se temu să privească. Imediat, în loc să se uite direct la ea, mai înclină o dată oglinda în sus, până la acoperișul clădirii masive și vechi pe care părea s-o reflecte. Potrivi unghiul până când fixă oglinda asupra șirului de cochilii. Erau vreo douăsprezece și fiecare părea suficient de mare pentru ca o fată de vârsta lui Claire să se vâre și să se cuibărească înăuntru. Întoarce oglinda încet și cu grijă, uitându-se atent la fiecare cochilie pe rând. În mintea ei, voia să se asigure de ceva. Începuse să-și dea seama de un

lucru. Când se încredință că nu se înșela, vârî oglinda în buzunar, se așeză pe iarba jilavă și începu să se gândească.

Iată la ce se gândea:

Cu două zile în urmă (să fi fost doar două zile? Acum păreau mai degrabă două săptămâni), Claire și Lisa se jucau împreună pe o plajă din Țara Galilor. În ultima zi de vacanță, se hotărâseră să facă ceva special și începuseră să construiască un castel de nisip. Dar nu un castel oarecare, ci unul cât mai spectaculos cu putință. Lucraseră la el aproape toată ziua. Castelul pe care-l ridicaseră era ca din povești, complex și aiuritor, cu o mulțime de curți și turnuri, toate ridicate la înălțimi stranii și legate între ele printr-o rețea labirintică de scări în spirală. Îl terminaseră împodobindu-l cu stegulețe și cochilii. Cumpăraseră stegulețele de la magazinul de lângă plajă. Cinci stegulețe diferite costau o liră. Pe unul dintre ele, își aminti Claire, se vedea un dragon roșu pe un fundal verde și alb: tatăl ei îi explicase că așa arăta drapelul Țării Galilor. După-amiaza fetele cercetaseră plaja și ochiurile de apă din apropiere, căutând cele mai frumoase cochilii pe care le puteau găsi, iar apoi împodobiseră castelul, fixând cochiliile la intervale bine calculate pe ziduri, acoperișuri și parapete. Abia pe la sfârșitul după-amiezii fuseseră mulțumite de felul cum arăta castelul. Lisa făcuse fotografii cu smartphone-ul, iar tatăl lui Claire îl pozase cu aparatul de fotografiat. Căzuseră de acord că era cel mai grozav castel de nisip pe care-l construise cineva vreodată.

Și uite-l. Claire era convinsă că de fapt construcția pe care o vedea reflectată în oglindă era același castel – numai că de data asta nu era construit din nisip și nu avea doar un metru înălțime. Era ridicat din piatră veritabilă și atinzea, mândru și maiestuos, o înălțime de multe ori mai mare decât cea a căsuțelor din cartierul lui Claire. Cu toate acestea, doar oglinda putea să-l vadă.

Chiar atunci, mama lui Claire deschise ușa din spate și o chemă la prânz. Fata se ridică în picioare și porni pe poteca din grădină. Când ajunse aproape de ușa bucătăriei, ridică oglinda, o întoarse și se uită la ce reflecta. Ușa pe care o vedea în oglindă arăta, bineînțeles, cu totul altfel. Era joasă, arcuită, iar în jurul arcadei Claire observă un scris ciudat și siluetele câtorva animale stranii dăltuite în piatră.

Claire părea, așadar, pe punctul să afle răspunsul la o întrebare care începuse deja s-o preocupe.

Ce se găsea înăuntrul castelului?

